

היורשת / גורן אגמון

עריכה: נירית איטינגון

© 2018, כל הזכויות שמורות
לאור עם ספרים 2017 בע"מ
הפצה ראשית ספר לכל בע"מ
e-mail: info@seferlakol.co.il
www.bookme.co.il
www.oram.co.il
© 2018, OR AM BOOKS 2017 LTD.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי – אלקטרוני, אופטי,
מכני או אמצעי המחשה אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת מהמוציא לאור ובכתב.

גורן אגמון

היורשת

היורשת מאי 2016 / גורן אגמון

הוצג לראשונה בבית ליסין 1997

מקום

(סלון גדול בווילה, האזורים תחומים במפלסים שונים, פינת ישיבה, פינת אוכל, פסנתר, בקיר האחורי חלון גדול הפונה לגן)

משתתפים

מלכה (רבקה מיכאלי): הסבתא

נגה (מאי קשת): רופאה במקצועה, נכדתה של מלכה, מאורסת לאריק, אחות של עופר

עופר (יניב לוי / תום חגי): נשוי לגלי, אח של נגה, נכדה של מלכה

אריק (אלירן הרוש): משוחרר טרי. הארוס של נגה

גלי (נועה בירן): עורכת דין, אשתו של עופר

תמונה 1

עופר: (נשמע מאחורי הקלעים) אתם לא מפסיקים לחפש! יש לנו רק לילה אחד אז תפסיקו לצלם שיכורים, הומלס זה הומלס. איך מבדילים? הומלס יכול להיות גם שיכור אבל לא כל שיכור הוא הומלס...

(נגה, לבושה בחלוק רופאים, נכנסת לבמה, מסמנת לו שיפסיק לצעוק. עופר מנמיך את הקול)

עופר: (לוחש לצלם שלו) אני נכנס רגע לאימא שלי, תכף חוזר תוך חמש דקות.

עופר: (לנגה) איך אימא היום?

נגה: רע.

עופר: הבאתי לך פשטידת ברוקולי.

נגה: (חוטפת את המגש) איך זכרת...?

עופר: (מתכוון להיכנס) אני נכנס אליה.

נגה: חכה רגע, סבתא אצלה.

עופר: אנחנו מצלמים כאן איזה דוקו על הומלסים. בשביל כתבה לטלוויזיה... פריים טיים. מאמינה שלא מצאנו אף אחד? (מסתכל בה) אם לא תצאי קצת, תתמוטטי.

נגה: אני לא משאירה את אימא לבד.

עופר: אבל סבתא כאן.

נגה: סבתא מנהלת את הבית כמו בסיס צבאי. היא מתייצבת כל בוקר בשש בדיוק...

עופר: בואי ניקח מטפלת.

נגה: אני צריכה אותך, לא מטפלת.

עופר: מחר אני בא ומביא את גלי והילדים.

נגה: עופר, איפה אתה חי?

עופר: אני רוצה שהם יראו אותה.

נגה: זה לא בשבילם. היא נראית נורא.

עופר: יש לי תחושה שעד החתונה המצב ישתפר.

(סבתא יוצאת, שומעת את סוף המשפט)

נגה: הלוואי שתחזיק עד החתונה שלי.

מלכה: (קשה כמו אבן) שלום עופר! סוף סוף הגעת?

עופר: (קם) אני נכנס רגע.

מלכה: (עוצרת אותו) אתה לא נכנס! אימא מנסה להירדם.

עופר: רק להגיד שלום.

מלכה: תמצא שעה יותר מתקבלת על הדעת. היא ערה ממש בבוקר.

עופר: למה את מעירה אותה בשש? גם לחולים אין אצלך פריווילגיה?

מלכה: בן אדם לא צריך לשכב במיטה כל היום, גם אם הוא חולה.

עופר: ברור, החיים על פי מלכה.

מלכה: אני אעשה לך קפה... (יוצאת למטבח)

נגה: אל תתווכח איתה, זה אבוד.

עופר: למה לא? כבר ארבעים שנה אנחנו מתווכחים ונהנים...

נגה: (קמה) נדמה לי שהיא קראה לי.

(עופר קם כדי להיכנס יחד איתה)

נגה: חכה רגע, אתה חרדתי.

מלכה: (חוזרת עם הקפה) שב! אם אתה רוצה לראות אותה, תבוא בבוקר.

עופר: בבוקר אני עובד.

מלכה: עופר שב, עשיתי לך קפה.

עופר: תודה. (מתיישב תוך התנגדות מופגנת)

מלכה: אנחנו נצטרך לדאוג לנגה. אבא שלה...

עופר: יש לה בעל כמעט...

מלכה: "בעל"! אל תבנה על זה, הוא בינתיים נעשה פוליטיקאי, מתרוצץ עם החברים שלו מהצבא. כותב סיסמאות, עושה מהפכות. זה נכון שרואים אותו כאן הרבה יותר ממך, אבל אתה חושב שהוא פעם אחת שאל אם צריך להביא משהו מהסופר?

(הטלפון הנייד של עופר מצלצל. הוא לא זוכר היכן הניח אותו, מלכה מראה לו באצבע)

עופר: מצאתם? יופי! רגע, זה הומלס או סתם שיכור? שיקימו את התאורה, לא להתנפל עליו, לאט לאט, אני כבר יורד.

עופר: (קם) אני הולך לראות את אימא שלי.

מלכה: אתה לא נכנס!

נגה: (יוצאת מחדרה של אימא) היא ישנה.

עופר: אני אבוא מחר עם גלי ועם הילדים.

מלכה: לא לפני עשר בבוקר ולא אחרי שלוש אחרי הצוהריים.

עופר: כן המפקד. רגע, בעצם מחר אני נוסע לקריית שמונה, אני אבוא מוחרתיים, עם הילדים, אני רוצה שהיא תראה אותם.

עופר: (מסתכל על נגה) נגה, בואי איתי, בואי קצת החוצה.

נגה: עכשיו?

עופר: בואי תכירי כמה חברה נחמדים, תתאווררי קצת.

(נגה מסתכלת במלכה, מחכה לאישור)

מלכה: זה בסדר. את יכולה לצאת.

(נגה מאושרת שקיבלה אישור, מורידה את החלוקן הלבן, מצטרפת לעופר בריצה)

מלכה: (מסתכלת בשעון) לחצי שעה.

תמונה 2

אריק: (בפינת האוכל עם הטלפון) הי עופר...
 זה אריק, כשאתה שומע, צלצל אליי
 דחוף, (סוגר, מצלצל שוב) הי גלי
 בבקשה צלצלי אליי דחוף כשתקבלי את
 ההודעה. דחוף! (שוב מצלצל) בוקר טוב
 אני מחפש את עופר דגן, היה והלך? יש
 לך מושג לאן הלך??

(מלכה נכנסת)

אריק: שלום מלכה, אני משתתף בצערך...

מלכה: אתה עדיין עם הטלפון...

אריק: מנסה להודיע לעופר.

מלכה: נו...?

אריק: עדיין לא תפסתי אותו.

מלכה: אריק אין לנו זמן לרוץ אחריו עכשיו...

אריק: צריך להודיע לו...

מלכה: אם הוא היה כאן הוא היה יודע...

אריק: סליחה שאני מתערב אבל זאת אימא שלו...

מלכה: בעצמך ראית גם בלילה כשהזמנו אמבולנס, גם אז לא תפסנו אותו.

אריק: אולי הוא מנתק טלפונים בזמן העבודה.

מלכה: מי מנתק טלפונים כשאימא שלו במצב קריטי?

אריק: אני מבין, אבל...

מלכה: הוא אגואיסט! כמו אבא שלו! ומאז שהתחתן עם העורכת דין, אין עם מי לדבר. היא מחליטה, היא קובעת.

אריק: (מסתכל על מלכה ומצלצל) שלום, אולפני מרום? אני מחפש דחוף את עופר דגן... אתה מוכן לבדוק אם הוא בחדר עריכה? (ממתין שנייה) כמה חדרי עריכה יש לכם? אתה מוכן לחפש בכולם? אבל זאת הודעה דחופה! לא, לא יכול למסור לך... תעשה טובה נו בחיאת...

מלכה: (קוטעת אותו) אריק מספיק עם הטלפונים האלה!! יש המון סידורים...

אריק: מלכה...

מלכה: תזמין כיסאות, אנשים יבואו איפה נושיב אותם?

אריק: אני חייב למצוא אותו, הלוויה מחר!...
אני מנסה לעזור...

מלכה: אם אתה רוצה לעזור תצלצל לדפוס, המודעות כבר בטח מוכנות.

אריק: או.קיי, אגב לדוד שלי יש מפעל גדול לשיש... בעניין המצבה אם תרצו...

מלכה: תודה מצבה כבר הזמנתי. אבל יש לי שיפוצים במטבח, נדבר...

אריק: (הוא מתכונן בה, משתאה) איך את ממשיכה עם האנרגיה הזאת כאילו לא עברת כלום... לא בא לך קצת לשחרר...

מלכה: מה זה לשחרר?

אריק: להישבר, לקרוס, אני יודע....

מלכה: כמשפחה שלנו לא משחררים ולא נשברים.

אריק: לא מאמין לך, אתם כמשפחה אף פעם לא בוכים?

מלכה: אולי בלילה... כל אחד לעצמו...

אריק: הבנתי, אני נכנס לראות מה עם נגה.

מלכה: אתה לא נכנס! היה לה לילה קשה, תן לה להירגע...

אריק: (מתקדם לדלת) אני רוצה להיות איתה...

מלכה: אריק תן לה לישון!

(נגה נכנסת לסלון, אריק מחבק אותה)

מלכה: הספקת לנוח קצת? תשתי משהו נגה'לה...?

נגה: אני בסדר סבתא. מצאתם את עופר?

אריק: עדיין לא.

נגה: אז איך אפשר להודיע לאנשים?

מלכה: אני כבר הודעתי! מחר בשלוש! ותודיעי גם לחברים שלך, לכל הרופאים והאחיות. זה דחוף, אחרת אף אחד לא יגיע.

אריק: (מושיט יד) תני לי את הרשימה אני אתחיל עם הטלפונים.

מלכה: אתה??? המשפחה עוד לא מכירה אותך. (לנגה) יש כאן רשימה של אנשים תסתכלי אם לא שכחתי מישהו, אני

צריכה לצאת. (פונה לצאת, מזכרת) אולי
נשאר קצת מהגראס? הרפואי?

(מלכה יוצאת)

נגה: היא השתגעה לגמרי...

אריק: כמו שהיא מדברת היא תקיים לווייה גם
בלי עופר.

נגה: אני לא אתן לה. מצידוי נחכה עם כל
הטקסים עד שעופר יבוא. אני הולכת
להודיע לכל האנשים שהודעה סופית
תבוא בערב. לך, תסביר לסבתא...

אריק: השתגעת?? אני לא נכנס למלכודת
הזאת... תסבירי לה את!

נגה: (על סף בכי) די! נמאס לי מהכול, לא
מסבירה ולא מודיעה ושום לווייה לא
תהיה בלי עופר!... תחבק אותי...

תמונה 3

כעבור חודש וחצי. בוקר.

(הסלון עמוס קופסאות וארגזים. ברור שמישהו עשה כאן סדר. נגה אורזת, מלכה מקפלת שמלות של אימא)

מלכה: אני לא יכולה לשכוח את הלוויה של אימא, חצי מדינה הייתה שם, לא ידעתי שכל כך הרבה אנשים אהבו אותה... סיפרו לי שאחת התלמידות שלה התעלפה.

נגה: באמת??

מלכה: נגה'לה אל תעשי את זה לבד, תשברי את הגב, חכי שאריק יחזור.

נגה: הזמנתי את עופר, הוא עוד מעט יגיע.

מלכה: את עופר?

נגה: למה לא?

מלכה: אולי זה לא כל כך חכם לתת לו להתעסק עכשיו עם כל ה...

נגה: הרכוש הזה גם שלו.

מלכה: לא היית צריכה להזמין אותו.

נגה: סבתא אני מתכוונת לספר לו.

מלכה: תגידי לי מה את רוצה? להתחתן בשקט ולנסוע לאמריקה, או להיכנס למלחמות עם אחיך?

נגה: אף אחד לא נלחם, אלה הפחדים הבורגניים שלך.

מלכה: אי אפשר לדעת איך הוא יגיב.

נגה: אני מכירה את עופר, הוא לא יפתיע אותי.

מלכה: תקשיבי לי נגה, התקבלת לאוניברסיטה מצוינת, סעי לאמריקה. במשך הזמן אני אספר לו.

נגה: *(נחוושה)* סליחה סבתא את לא תגידי לעופר מילה. זה עניין שלי ואני אספר לו.

מלכה: בשביל מה להעיר דובים?

נגה: שלא יתעוררו בעצמם כשיהיה מאוחר מדי.

(שתיהן עובדות רגע בשקט)

מלכה: תראי מה מצאתי, שמלת ההופעות של אימא, כל כך אלגנטית, איזה טעם היה לה, איך היא נראתה בשמלה הזאת על הבמה. את רוצה לשמור אותה לעצמך?

נגה: תתרמי למישהו...

מלכה: (צינית) תתרמי למישהו (מוצאת שמלה אחרת) אני לא מאמינה! (נרגשת) שמלת החופה של אימא, איזו חתונה זאת הייתה, אימא הייתה כל כך יפה, אי אפשר היה להוריד ממנה את העיניים. אפילו הרב גמגם מהתרגשות...

נגה: (עוזבת את האריזה, מתקרבת, ממששת את השמלה) אני רוצה למרוד אותה.

(עופר נכנס עם ארגזי קרטון)

עופר: הי, הסבל הגיע! בוקר טוב סבתא, מה שלומך? (נותן לה נשיקה)

מלכה: בסדר גמור, מה שלומך?

עופר: (נכנס למטבח) אני שם מים לקפה....

עופר: (מהמטבח) גמרתם את כל הסידורים לחתונה?

מלכה: כמעט.

עופר: אני מביין שאריק רוצה להזמין את כל הגרוד...

מלכה: אז הוא רוצה, אני רוצה חתונה משפחתית.

עופר: (נכנס לסלון) משפחתית? אז שוב נראה את כל הדורות שראינו בלוויה. הזמנת גם את התאומות הבתולות משבי ציון?

מלכה: מסכנות, למה לא? חתונה זאת חתונה!

עופר: ואת אלה מראשון... שמתרבים כל שנה?

מלכה: אז הם מתרבים, על חשבונך?

נגה: (נכנסת בשמלת כלה, מלכה ועופר המומים מהמראה שלה) איך השמלה?

עופר: (רואה את השמלה) פששששששששששששששששש.
מדהימה!!!!

מלכה: (לא יכולה לשאת את המראה) נגה תוריד את השמלה.

עופר: (מסובב את נגה) רגע סבתא, תני לי ליהנות מאחותי...

נגה: אתה רוצה לשתות?

מלכה: אני אעשה לך קפה. שלוש כפיות סוכר.

עופר: וחצי.

מלכה: אני במקומך הייתי מורידה קצת.

עופר: ברור, בזמנו שתיתי עם ארבע.

(מלכה יוצאת למטבח)

עופר: מה את רוצה שאני אארוז?

נגה: את הספרים. אני לא משתלטת על זה.
את האנציקלופדיות תיקח לילדים שלך.

עופר: נגה כל המידע היום על מחשב. תתרמי
לאיזו ספרייה...

נגה: או.קיי, אנחנו מוכרחים לדבר על כמה
דברים לפני שאני נוסעת.

עופר: מתי בדיוק את נוסעת?

מלכה: (מהמטבח) מייד אחרי החתונה.

עופר: (מופתע, הוא לא ידע) באותו לילה?

נגה: הלימודים מתחילים עוד עשרים יום, אין
זמן.

עופר: לא תספיקי לפתוח את המתנות.

נגה: לא יהיו הרבה, אי אפשר לעשות חתונה גדולה חודש וחצי אחרי שאימא נפטרה.

מלכה: (חוזרת עם הקפה) תורידי את השמלה נגה.

(נגה יוצאת להחליף בגדים)

מלכה: (לוחשת) אבא של נגה מבקש לבוא לחתונה.

עופר: איך הוא יודע שיש חתונה?

מלכה: נודע לו שאימא נפטרה. הוא צלצל, ואיכשהו נפלט לי...

עופר: אריק כבר יודע שיש לה אבא?

מלכה: מה פתאום, אסור לו לדעת.

עופר: זה כל כך אידיאוטי, כל העולם ממחושב ולגוגל אין סודות. הוא יגלה בעצמו וזאת תהיה פדיחה. היא צריכה לספר את האמת...

מלכה: איזו אמת? מה היא יכולה לספר על איש כזה? יש לי אבא, אבל הוא נעלם?

עופר: כן, הוא לא האבא הראשון ולא האחרון שנעלם.

מלכה: אתה יודע שהוא מעולם לא שילם
לאימא מזונות!!!! אתה מבין כמה כסף
הוא חייב לנגה?!

עופר: דווקא טוב, אולי הוא יביא לחתונה את
כל מה שהוא חייב לה!

מלכה: (סרקסטית) בטח... אני פוחדת עופר
שאם הוא יבוא הוא יהרוס את החתונה...

עופר: תני לי את הטלפון שלו, אני אצלצל
אליו.

מלכה: יופי, הוא גר באילת.

עופר: אל תדאגי, האיש הזה לא ידרוך כאן.
לא בחתונה, ולא אחרי החתונה, לפני
שהוא משלם את המזונות עם ריבית
והצמדה!!!!

(נגה נכנסת, בבגדים אחרים. מלכה נותנת לעופר
את מספר הטלפון מאחורי הגב שלה)

עופר: זה במצרים.

מלכה: מה?

עופר: (מאלתר משהו לדבר עליו) אני צריך
לנסוע למצרים...

מלכה: מה יש? אין מספיק הומלסים בארץ?

עופר: *(צוחק)* אולי תבואי איתי סבתא, תמיד רצית לראות את הפירמידות.

מלכה: למצרים? אני לא סומכת עליהם. בינתיים תזמין אותי לשוויץ, הם עדיין ניטרליים. עופר, קח, זה שלך.

(שולפת נייר ומעבירה לעופר. הוא מעיין בו בהנאה)

עופר: אימא שמרה את כל התעודות שלי! *(קורא בקול)* "לאחרונה התעוררו בעיות עם עופר בבית הספר, אבקשך לסור". הנה כל התעודות שלי. "טוב מאוד", "טוב מאוד", "טוב מאוד", איזה שעמום. תסתכלי סבתא. *(נותן לה להציץ בתעודות שלו)*

מלכה: אם זה שעמום בשביל מה להסתכל?

עופר: על מה רצית לדבר נגה?

נגה: תראה, אימא... אין לי מושג איך זה קרה...

מלכה: *(היא לא תיתן להם לדבר)* איפה באמת החתן? הוא אמר שיהיה כאן לעזור לך

עם הקרטונים.

נגה: (למלכה) הוא עושה מסיבת פרידה לחברים שלו בצבא.

מלכה: אני מקווה שעד החתונה הוא יספיק להיפרד מכל הגדוד, כי אחרת לא תיסעו.

עופר: הוא כבר החליט באיזו אוניברסיטה?

מלכה: הוא בטח יחפש איזו אוניברסיטה יוקרתית.

נגה: סבתא, התחלנו?

מלכה: יוקרתית! אני מכירה אותו!

עופר: (סרקסטי) מה כל כך רע ביוקרתית, סבתא?

מלכה: זה הרבה יותר יקר! מה אתה חושב, הוא ייתן לה ללמוד ב"מאיו קליניק" ובעצמו יסתפק בקולג'?

עופר: אין להם אמצעים לממן כל כך הרבה יוקרה. (לנגה) איך באמת תחיו שם?

נגה: השכרתי את הבית לרופא מהמחלקה.

עופר: (מופתע) פשש איזו זריזות, למה לא התייעצת איתי?

מלכה: היא עשתה בשכל, זה טוב להשכיר לאדם שמכירים.

עופר: בינתיים אל תשכירי שום דבר, בית על אדמה במרכז העיר שווה המון כסף. יכול להיות שכדאי למכור, בכל מקרה זה לא יספיק לך, אמריקה נורא יקרה.

נגה: אימא השאירה לי כמה תוכניות חיסכון.

עופר: (שוב מופתע) היו לאימא תוכניות?

(פאזה קטנה וטעונה)

נגה: היו, רציתי לדבר איתך בקשר ל... יש פה המון רכוש. אני לא לוקחת איתי שום דבר. קח מה שאתה רוצה, קח את המכונית שלה.

עופר: יש לי מכונית.

נגה: אז תמכור את המכונית של אימא.

מלכה: (לא יכולה להתאפק) תמכרי את! את צריכה כסף, והמכונית שלך!

עופר: איך זה שלה?

מלכה: היא משתמשת בה... לך כבר יש מכונית אחת.

נגה: אני לא צריכה אותה.

עופר: או קיי, אני אקח את המכונית.

נגה: מה עם הפסנתר של אימא?

מלכה: תשאירו אותו כאן בינתיים.

נגה: לא, אני לא רוצה שאנשים זרים ייגעו בו, קח אותו לילדים שלך.

עופר: (סרקסטי) את כולו? (למלכה) היא תיקח את הקלידים הלבנים, אני אקח את השחורים.

נגה: (פאוזת קטנה) מה עם המיקרו? המחשב, הטלוויזיה??

מלכה: תמכרי אותם! אין לך אבא שישלח לך כסף!

עופר: (צוהל) אבל יש לה סבתא שיושבת על מיליונים! (רואה את התגובה של מלכה) מה קרה סבתא'לה? מה אמרתי?

מלכה: מתי ספרת? אתה מנהל שיחות עם פקיד הבנק שלי? כל מה שיש לי, עשיתי בעצמי. איש לא נתן לי מעולם שום דבר. כשכל החברות שלי ישבו בבית קפה, אני כבר ניהלתי חברה. לנגה הייתה אימא

טובה, אני מקווה שהיא דאגה לה.

עופר: אני בטוח שהיא דאגה לה, אני בטוח שהיא דאגה גם לי.

מלכה: לך צריך לדאוג? מה חסר לך? אתה מסודר, אשתך עובדת, יש לך מקצוע.

(שתיקה מביכה)

עופר: נגה, איזה ספרים את רוצה?

נגה: עופר עזוב עכשיו את הספרים, אני רוצה לדבר איתך.

עופר: (מחלק את הספרים) או.קיי, אבל כדי שסבתא תהיה רגועה, עמוס עוז שלי, א"ב יהושע שלך, מלחמה שלי, שלום שלך, החטא שלי, עונשו שלך...

נגה: אמרתי שאני רוצה לדבר איתך.

עופר: אנחנו מדברים. לא?

נגה: תראה... יש המון רכוש...

מלכה: תמכרי!! תמכרי!!

נגה: סבתא, תני לי לדבר עם עופר בשקט!

מלכה: דיברנו על הכול. אין על מה לדבר.

נגה: לא דיברנו על הכול. (פאוזת) אימא

השאירה צוואה.

(כאזזה)

עופר: (מוכתע) יש לאימא צוואה?

נגה: יש.

עופר: למה לא סיפרתם לי?

מלכה: מי מת היום בלי צוואה?

עופר: אפשר לראות אותה?

(נגה מוסרת לו את הצוואה. הוא קורא, די המום,
הן שותקות)

עופר: מי כתב את זה?

נגה: אימא. הנה החתימות של שני העדים,
התאריך, וזה כתב היד שלה.

עופר: זה כתב היד שלה, אבל... זה לא הראש
שלה.

(משתררת דממה)

עופר: פתחתן אותה בלעדיו? איך לא הוזמנתי?

מלכה: בבית אי אפשר להשיג אותך, בעיתון לא
מוצאים אותך... יש גבול כמה אפשר
לחכות לך.

נגה: עורך הדין חשב שאתה לא מוכרח להיות נוכח.

עופר: עורכי דין לא מחליטים מי יהיה נוכח, המשפחה מחליטה, וזאת הייתה החלטה שלכן.

(פאזזה קטנה)

עופר: ברור לך שהמסמך הזה לא מתקבל על הדעת.

(פאזזה)

עופר: (לנגה) איך לא אמרת לי? שבוע שלם שאלתי, אימא השאירה משהו? היא אמרה משהו? לא אמרת מילה, למה הסתרת את זה?

נגה: ניסיתי לחסוך ממך...

עופר: את מה? את העובדה שאני לא מוזכר?

נגה: כן. (שותקת)

עופר: (מנסה להסתיר מה שעובר עליו) זה קשקוש הנייר הזה! (הוא קם) אני מתכוון לבדוק את זה.

מלכה: מה יש לבדוק? זאת הצוואה. היא נכתבה

מזמן, כמו שאתה רואה.

עופר: צריך לבדוק, כי אימא שלי די אהבה אותי, עד כמה שאני זוכר, וצוואה כזאת לא מתקבלת על הדעת.

מלכה: תקשיב לי עופר, הצוואה לא נגדך. לנגה אין אף אחד בעולם. והיא בתחילת הדרך. אתה בן אדם מסודר, אשתך עורכת דין מוצלחת, אבא שלה יהלומן, יושב כבוד, ואם תזדקק, יש לך גב. אם מסתכלים על זה בצורה כזאת, זה דווקא מובן.

עופר: מה כל כך מובן פה? חמש שנים שוכבת צוואה שאני לא מוזכר בה, ואף אחד לא אומר מילה... ממש מובן ומתבקש...

נגה: (למלכה) תשאירי אותנו לכר.

(מלכה מחמיצה פנים)

עופר: היא לא תשאיר אותנו לכר, שחס וחלילה לא תחמיץ פיסת אינפורמציה. (קום) היא גם יודעת יותר מאשר מגלה, נכון סבתא'לה? אני אחזור יותר מאוחר.

נגה: עופר, חכה רגע. הצוואה הזאת לא מעניינת אותי, אתה יכול לקחת מה שאתה רוצה.

עופר: אותי היא כן מעניינת! היא לא הייתה
כותבת צוואה כזאת על דעת עצמה!

(עופר יוצא)

נגה: (צועקת אחריו) חכה רגע, עופר!!!!

(הוא יוצא)

מלכה: (קמה בכעס) מה זאת אומרת "קח
מה שאתה רוצה"? כל מה שהיה שייך
לאימא, שייך לך! ככה אימא רצתה וככה
יהיה.

נגה: אבל הוא לא רוצה כלום. לא ראית שהוא
לא רוצה כלום!

מלכה: את הבית הוא ירצה. הוא מאבן? מה את
חושבת שאין לו חלומות?

נגה: עם או בלי חלומות, עופר לא ייקח ממני
אגורה אחת.

מלכה: אזוי!!!! את חושבת שהוא רוצה לעשות
כתבות על הומלסים כל החיים?? בן
אדם למד תקשורת כדי שיום אחד הוא
יוכל להקים סטרטאפ משלו, ובשביל זה
צריך כסף.

נגה: סבתא יש דברים יותר קריטיים מקריירה.

מלכה: הוא ביקש ממני להשקיע!

נגה: לא מאמינה לך.

מלכה: הוא ביקש הלוואה...

נגה: ואת בטח נתת לו...

מלכה: מה פתאום! מה אני בנק? הירושה, זאת ההזדמנות שלו. והוא לא יוותר לך על שקל. אני מכירה את עופר, גם אימא הכירה, עובדה שהיא כתבה צוואה כזו. את צריכה לעמוד על הרגליים בזכות עצמך. לא לסמוך על אף אחד. אבא של עופר הלך, אחר כך אבא שלך הלך. ואת מתחתנת עם בחור שאני אפילו לא יודעת אם הוא טוב בשבילך.

נגה: מה יש לך נגד אריק?

מלכה: אותם צריך להעמיד במקום כבר ביום הראשון! את סבא שלך אני החזקתי קצר מאוד, וזה היה לטובתו. עם אריק זה לא ילך, הוא משחק איתך. פעם הוא פה, פעם הוא שם. והוא לא מפרנס.

נגה: הוא רק השתחרר מקבע.

מלכה: אם הוא היה חרוץ הוא כבר היה מוצא

עבודה עוד קודם. מי צריך לפרנס אותנו?
 תתחילי לדאוג קצת לעצמך! את יודעת
 איך אימא חיה. כמה משרות היא לקחה
 על עצמה כדי להחזיק את הבית הזה.
 ואותך.

נגה: *(בתקיפות)* אני יודעת בדיוק איך אימא
 חיה, לא צריך להזכיר לי את זה שלוש
 פעמים בשבוע! אני לא אחיה כמוה!

מלכה: חס וחלילה! את תחיי הרבה יותר טוב.
 אף אחד לא יהרוס לך את העתיד, לא אח
 ולא בעל.

(אריק נכנס, שר, מנשק את נגה)

אריק: סגרתי עם הדי-ג'יי. יש לך שלוש
 אפשרויות למארש החתונה שלך. קלאסי-
 קל, שירים עבריים או מוזיקה ברזילאית...

מלכה: *(קמה, חולפת על פניו למטבח)* שלום
 אריק, עכשיו באים?

אריק: אואה, איזה פרצופים... הפסדתי משהו?

נגה: סיפרתי לעופר על הצוואה.

אריק: סוף סוף, אני שמח.

נגה: מה כל כך משמח...?

אריק: מה הוא אמר?

נגה: שהוא לא מאמין שאימא כתבה צוואה כזאת.

אריק: בצדק, גם אני לא הייתי מאמין. אם יש לך לב, את צריכה לתת לו חצי.

(מלכה נכנסת לסלון, מקשיבה לשיחה, מתחממת)

מלכה: איזה חצי? זה הרכוש שלך שאתה מחלק אותו?

אריק: גם הוא בן של לאה. חצי שייך לו! (לנגה) אני לא מבין מה כל כך מפחיד אותך, אם הבית שווה עשרה מיליון, חצי ממנו יספיק לך לכל החיים!

מלכה: את הבית הזה לא מוכרים. זה הדבר היחיד שיש לו ערך בכל הירושה הזאת.

אריק: אז הם יתחלקו בצורה אחרת.

מלכה: אין צורה אחרת! מה אתה חושב שהיא השאירה, בארות נפט?

נגה: תירגעו, אני אדבר עם עופר, שנינו נחליט מה לעשות.

אריק: (ציני, אל מלכה) תרשי להם לפחות לדבר

אחד עם השני?

מלכה: למה אתה מתערב כל הזמן, מה זה עניינך? זה הבית שלך? זאת האימא שלך? מה אתה קופץ?

אריק: סבתא, אני רוצה להתחתן בשקט.

מלכה: אתה תתחתן בשקט אם תשב בשקט. ותזכור טוב. זה לא הרכוש שלך, אתה עוד לא שייך. ואל תקרא לי סבתא, אני לא סבתא שלך!

אריק: אני הייתי מת, אם זה היה קורה לי. אם אימא שלי הייתה שולחת לי מברק מהקבר שהיא בעצם לא סבלה אותי, פשוט הייתי מת.

מלכה: לא מתים כל כך מהר, קודם סובלים קצת.

תמונה 4

אותו יום. צוהריים. המשרד של גלי.

(גלי בטלפון. עופר מחכה לה שתסיים את השיחה)

גלי: לאן את ממהרת, מי לוחץ עלייך?

עופר: אף אחד.

גלי: זה נכון שאנחנו בנעמ"ת דואגות לנשים, אבל אנחנו בשום אופן לא נגד גברים, כל מה שאני מבקשת ממך, אחרי שנעשה הסכם, בואי הנה עם בעלך, ונעבור ביחד על ההסכם, למה לך צרות ברבנות? *(מקשיבה)* השאלה אם את מחפשת הסכם שיעזור לך לחיות ולגדל את הילדים או שאת מחפשת נקמה... ותאמיני לי... *(לוחשת לעופר)* נגה לא אמרה כלום? תשמעי יעל, אפשר להתגרש בצורה תרבותית ואפשר ללכת מכות. מה עדיף לך? *(מקשיבה)* את לא מקלה עליו, את מקלה על עצמך... הלו? הלו?!!! *(לעופר)* ניתקה לי בפרצוף... טמבלית קטנה.

(לעופר) נגה לא אמרה כלום?

עופר: סבתא לא נתנה לה לפתוח את הפה...

גלי: (טלפון מצלצל) כן? לא להניח לו להיכנס הביתה? למה? הוא היכה אותך? את הילדים? אז למה שלא ייכנס הביתה? סליחה? (לעופר) שוב טרקה.

עופר: אפילו הילדים לא מוזכרים, הנכדים היחידים שלה...

(הטלפון מצלצל. גלי עונה)

גלי: כן, אין עורכת דין אחרת, אני היחידה בסניף הזה. את יכולה לחפש סניף אחר. כגוגל. אבל תדעי לך שנקמה לא תוליך אותך לשום מקום.

(כאזה קטנה)

גלי: היא השאירה לך משהו? מכתב, פתק.

עופר: שום דבר. לא הייתי מסוגל לחזור למערכת.

גלי: לא נורא, מותר לך לנוח יום אחד.

עופר: אני לא רוצה לנוח. מה אנחנו עושים גלי?

גלי: (מקבלת החלטה) תשמע, לא צריך!

אנחנו לא קבצנים. לא צריך את הבית הזה, לא צריך את הכסף שלה...

עופר: למה אני צריך להקל עליה?

גלי: (קוטעת אותו) אתה מדבר כמו הקליינטית שלי... עד היום חיינו בלי זה. אני מרוויחה מצוין... נפתח חסכונות בשביל הסטרטאפ שלך, ונעבור גם את זה.

(הוא מנסה להתגרד ברגליים. גלי מבחינה)

גלי: מה יש לך?

עופר: יש לי קוצים בכפות הרגליים. אני לא מרגיש את האצבעות, זה מטמטם אותי.

גלי: בוא נצא החוצה, אני אסגור את המשרד, ניכנס לאוטו, נסתובב קצת.

עופר: את חושבת שהיא ידעה מה היא עושה?... מה, היא רצתה לפגוע בי...?

גלי: מה אתה מצפה שאני אגיד?

עופר: את האמת.

גלי: אם בן אדם כותב צוואה כזאת, והוא לא טיפש, הוא בטח הניח שזה עלול לפגוע

במישהו...

עופר: לא הייתה לה שום סיבה לרצות לפגוע בי.

גלי: לא מבינה את אימא שלך. אני מצטערת, אבל אני רק יכולה להציע לך... צפצף על הצוואה הזאת, בדיוק כמו שהיא צפצפה עליך.

עופר: אני לא... מה זה לצפצף? מה אני? לוחצים פה ומצפצף שם? מגרד לי בכפות הרגליים זה משגע אותי...

גלי: בוא נעזוב את זה עכשיו.

עופר: למה, יש לך עוד דבילית על הקו?

גלי: בוא, נתאוורר קצת בחוץ.

עופר: מה עם הילדים? הם יחזרו הביתה ו...

גלי: הכנתי אוכל, הם יסתדרו. בוא.

עופר: מי ייקח את מיקה מהגן?

גלי: נעשה רק סיבוב קטן ונחזור עד ארבע.

עופר: אין לי חשק לנסוע לשום מקום. אני רוצה להיות לבד, לדבר עם מישהו, אני צריך להבין את זה, לא? גלי...

גלי: כרגע אנחנו יכולים רק לעשות דבר אחד...

עופר: רגע גלי, מה זה אנחנו?

גלי: אתה, אתה, אם אתה מרגיש שאתה חייב לפעול, אתה צריך לעשות משהו.

עופר: כמו מה?

גלי: נגה בטח הגישה בקשה לקיום צוואה.

עופר: איך את יודעת?

גלי: ככה זה עובד. יש הליך קבוע.

עופר: נו?...

גלי: אז אתה צריך להגיש כתב התנגדות לקיום הצוואה לפני שהיא...

עופר: אני לא מבין את זה.

גלי: כשבן אדם נפטר, והצוואה שלו לא מתקבלת על הדעת, יש מקום לתביעה משפטית. מנסים להוכיח שהוא לא כתב את זה מרצונו החופשי. כלומר שהייתה פה השפעה בלתי הוגנת.

עופר: השפעה של מי על מי?

גלי: של מישהו מהמשפחה על אימא שלך.

עופר: ואיך מוכיחים דבר כזה?

גלי: מחפשים מסמכים, מתחקרים שכנים, בני משפחה, רופא.

(פאזזה)

גלי: היו לה מסמכים?

עופר: יש שם ארונות מלאים בניירת.

גלי: יש עוד אפשרויות. נגה טיפלה בה. אין לי מושג איזו מערכת יחסים הייתה ביניהן. אולי היא לחצה. אולי היא השפיעה.

עופר: נגה? נגה בעצמה לא מבינה מה קרה שם.

גלי: סבתא שלך הייתה מקימה את אימא שלך בשש בבוקר. נכון? למה היא הסכימה? למה היא נתנה לה להשתלט לה על החיים? היא פחדה ממנה... אולי, יש מקום להרבה מאוד שאלות. צריך לחקור...

עופר: רגע רגע, מה לחקור? את מי לחקור?

גלי: לא לחקור, לבדוק. ישבה משפחה, קראה צוואה בלעדית, ראו איזה עוול נעשה לך, ומזמינים אותך לסחוב קרטונים.

אם הצוואה לא הגיונית בעיניך, צריך לערער עליה. אי אפשר לעשות דבר כזה כמו ילד טוב. אתה צריך לנסות להוכיח שהיא לא חוקית.

עופר: אבל היא חוקית! מה את רוצה להגיד, שמישהו עשה כאן משהו פלילי?

גלי: אני לא רוצה להגיד. אתה צריך לנסח כתב התנגדות ולהגיש אותו לבית משפט. השופט כבר יגיד.

עופר: אני לא יכול. אני לא יכול לנסח שום דבר כרגע.

גלי: אני יכולה לכתוב את זה בשבילך.

עופר: אל תעשי שום דבר!!! אני מבקש ממך. אני רוצה לחשוב, אני צריך זמן.

גלי: אין לך זמן. אפשר להגיש ערעור תוך שלושים יום, אבל נגה נוסעת בעוד שבועיים.

עופר: שתיסע!!!! גלי, אל תתערבי.

גלי: אנחנו יחד, לא? יש לך קוצים ברגליים, נושרות לך האצבעות מהידיים, וגלי אל תתערבי?!

עופר: את דוהרת ארבעה קילומטרים עוד לפני שאני מביין מי נגד מי.

גלי: או.קיי. אני לא אומרת יותר אף מילה.

עופר: אז אני הולך... אין לי מושג לאן אני הולך. לאן אני הולך?

גלי: (מסמנת שהיא מנועה מלדבר)

עופר: נו!!!

גלי: (מרוצה מעצמה) לך דבר עם אבא שלך. אולי הוא זוכר משהו.

(הוא יוצא)

גלי: (צועקת אחריו) רגע, יש לי ישיבה בארבע, קח את מיקה מהגן.

תמונה 5

(אריק מכין חביתה, מלכה נכנסת)

מלכה: מי בבית?

אריק: אני?

מלכה: איפה נגה'לה?

אריק: במחלקה, אפשר להציע לך מקושקשת,
מלכה?

מלכה: ארוחת בוקר אני אוכלת בשבע, לא
באחת-עשרה. אבל אני שמחה שאתה
מבשל, ככה נגה תהיה פנויה יותר לגמור
את ההתמחות.

אריק: אל תדאגי מלכה, אני אבשל מהבוקר עד
הערב.

מלכה: אני רק מקווה שיהיה לך מה לבשל.

אריק: גם אני. מבטיח לך שאם נהיה רעבים,
נתקשר אלייך.

מלכה: תקשיב טוב אריק, שתי בנות גידלתי. כל

אחת מהן עמדה בפני קריירה גדולה, עד
שהגיע הגבר שלה.

אריק: נו...???. ומה הנמשל??

מלכה: נגה היא לא סתם בחורה, היא רופאה. אם
אתה נוסע לאמריקה, אתה צריך לחפש
עבודה טובה, לא שום אוניברסיטה.

אריק: תוך ארבע-חמש שנים אני מחזיר אותה
פרופסור. תהיי רגועה, שנינו נלמד,
שנינו נעבוד, הרבה צעירים חיים ככה.

מלכה: אין פה שנינו אריק! נוירוכירורגיה זה
לא רופא קופת חולים. המשפחה תהיה
עליך. אם חס וחלילה ייוולדו ילדים,
אתה תצטרך לטפל בהם.

אריק: מלכה, מה את רוצה ממני? אנחנו נסתדר.

מלכה: לא תסתדרו! בלי הבית אין לכם כסף.
אם אתה מבין אותי, תעזור לי לדאוג
שהבית יישאר של נגה.

אריק: מצטער, איתי לא עושים קומבינות
(מסנן) סבתא...

מלכה: אני אעשה הכול כדי שנגה תגיע לאן
שאף אחת מהבנות שלי לא הגיעה, ואף

אחד לא יעמוד לי בדרך, גם לא אתה!

(נגה נכנסת בלבוש מעורב, בגד רופאים וג'ינס)

נגה: בוקר טוב. התעוררת? בתיאבון.

מלכה: נגה'לה, איפה שמת את אלבומי התמונות של אימא?

נגה: לא זוכרת, באחד הקרטונים.

מלכה: לא זוכרת?

נגה: אני לא יכולה לזכור איפה שמתי כל דבר.

מלכה: התמונות של אימא זה כל דבר? מה זה הזלזול הזה? אי אפשר לזרוק חיים שלמים לתוך קרטון רק בגלל שנוסעים לאמריקה, כאן הבית שלך ולכאן את חוזרת.

אריק: אני מצטער לקלקל לך את התמונה הפסטורלית, אבל אולי לא הבנת, נגה מתחתנת איתי. אני הבית שלה.

מלכה: את זה עוד נראה. אני לא רוצה להתרגז, יש לי עוד קונצרט הערב. את תמצאי את האלבומים, ותתני לי עוד היום. שלום, דוקטור.

(מלכה יוצאת בכעס)

אריק: זאת סבתא זאת? זה הזאב!! "אף אחד לא יעמוד לי בדרך". אני עומד לך בדרך? תגידי לי, אולי לא הרגשתי, אני עומד לך בדרך?

נגה: אל תיקח את זה אישי, ככה היא.

אריק: אז איך לקחת את זה, כללי? מאיפה שנאת הגברים הזאת?

נגה: סבתא היא הגלגול של המכשפה על המטאטא! שנים היא מוכרת את הרומן המוצלח שלה עם סבא, כשבעצם כולם יודעים שהוא חי חיים כפולים. הוא אפילו מת אצל האישה ההיא, אבל המשפחה העבירה אותו מהר למיטה שלו, שלא יגידו. אבל עוד כמה ימים אנחנו נוסעים.

אריק: לי אין חלומות על אמריקה, להפך, יש לי כאן כמה תוכניות להוציא לפועל, הקמנו עמותה של קצינים, ואנחנו עוד נזעזע את הצבא.

נגה: אריק, אנחנו מדברים על אמריקה כבר שנה.

אריק: בינתיים קורים דברים.

נגה: מה קורה?

אריק: עופר, הירושה, לא ברור איך נפתור את זה. הלימודים שלך יקרים, אין לנו כסף, ובטח לא לממן שתי אוניברסיטאות בארצות הברית...

נגה: את הבעיות הכספיות נפתור כשנממש את הירושה... והירושה זה עניין ביני לביך עופר, אנחנו נתחלק בכול. למה אתה לא סומך עליי?

אריק: שאלה מעניינת... כל עוד הסבתא מככבת בחייך... עזבי את זה רגע, תסתכלי עליי. האנגלית שלי מחורבנת, אין לי מקצוע, אין לנו בית...

נגה: בקיצור, סבתא הצליחה להפחיד אותך?

אריק: *(ממשיך בשלו)* אני משאיר פה אבא חולה סוכרת, אני לא יודע איך הוא יסתדר לבד. את יתומה, המצב שלך הרבה יותר פשוט.

נגה: *(קוטעת אותו)* הסוכרת שלו לא מסוכנת, הוא יוכל לבוא לבקר.

אריק: אבל הוא חושב שהיא מסוכנת. אם אדם

בן 75 חושב שהסוכרת שלו מסוכנת,
היא מסוכנת!

נגה: רגע, מה אתה אומר לי? להגיד שלום
ל"מאיו קליניק"?

אריק: חס וחלילה... אנחנו נוסעים. אני יורד
מהמטוס, מה אני עושה? לאן אני הולך?
עם מי אני מדבר? מי מדבר איתי? מצאנו
בית, מעולה. את יוצאת לעבודה. אני
צובע את המשקופים. את חוזרת בערב.
אני מכין ארוחת ערב. יום שני... יום
שני. מה אני עושה ביום שני? מנכש את
העשבים מהדשא. משקה את הגינה. את
בבית החולים. היום את חוזרת מאוחר,
יש ישיבת צוות. יום שלישי...

נגה: (קוטעת אותו) ביום השלישי אתה
מתקשר לאוניברסיטאות, מקבל
אינפורמציה, מחליט על אחת מהן
ונרשם לסמסטר ב'. בינתיים אתה לוקח
קורס מזורז באנגלית.

אריק: ומה אנחנו אוכלים? במה אני משלם
בסופר? או.קיי, חסכתי קצת כסף בצבא...

נגה: אל תדאג לכסף.

אריק: אני מאוד דואג לכסף, אני צריך למצוא עבודה. אבל מי מקבל אותי בכלל? אולי לחברת שמירה, יש להם חיבה לקצינים של צה"ל.

נגה: אריק, יש לנו כסף.

אריק: לך יש, אולי. לי אין שום דבר.

נגה: קיבלת רגליים קרות מה? מה קורה לך? אתה באמת דואג או... קרה משהו שעוד לא סיפרת...

אריק: (מתיישב על הכורסה) יש לי הרגשה רעה.

נגה: זהו? רק הרגשה??

אריק: אני לא ישן כבר כמה לילות...

נגה: (מחבקת אותו) זה אנושי, רק השתחררת, אתה עוד לא יודע מה אתה רוצה לעשות עם עצמך, ואני הולכת לכיוון כל כך ברור. אבל יש לך את כל האפשרויות בעולם, כי אתה חכם, (מנשקת אותו) ואתה מתוק, (מנשקת אותו) ואתה מבריק, (מנשקת אותו) ואני הבחורה הכי מוצלחת שיכולת למצוא.

אריק: יותר מדי מוצלחת.

נגה: (מתרפקת עליו כמו חתולה) אף אחד, אף פעם, לא אהב אותי כמוך. גם אני לא...

אריק: (צוחק)

נגה: אני כבר לא רואה את הבית הזה, את האנשים האלה. אני רואה את שנינו באמריקה. בית חדש. בית קטן, על אדמה, עם גינה וממטרות... מסביב גדר אדומה מעץ, אנשים חדשים... בבוקר אני נכנסת לפרארי, ונוסעת לבית חולים חדש. רופאים חדשים, מכשור חדש. (צוהלת) אנחנו כבר שם.

אריק: תגידי לי, אותי את גם רואה שם בין הממטרות והפרארי?

(עופר נכנס כשהם ברגע אינטימי)

נגה: (קופצת) יכולת לדפוק.

עופר: (שולף נייר) יש לי משהו מעניין להראות לך. זאת הצוואה המקורית, היא נכתבה כשאבא שלי ואימא שלנו התגרשו, הוא נותן לה את הבית והיא מבטיחה לו בתמורה להשאיר לי חצי מכל רכושה.

אריק: אני אקפל את המחשב.

נגה: (מסתכלת בנייר של עופר) איפה זה היה?

עופר: אצל הנוטריון שגם חתם עליה. על פי החוק הייתם צריכים לזמן אותי לקריאת הצוואה, אבל זה לא אכפת לי. מעניין אותי איך אימא שלי הגיעה מצוואה שבה היא מתחייבת להוריש לי חצי מכל רכושה, לצוואה שבה אני לא מוזכר בכלל.

נגה: (סרקסטית) תשאל את הנוטריון. זה היה אצלו בכספת. אני מצטערת עופר, באמת אין לי מושג. אבל מה זה חשוב, קח מה שאתה רוצה.

עופר: אני לא רוצה כלום, אני מבקש שתחשבי.

נגה: חשבתי הרבה. אני לא יודעת.

עופר: את מוכרחה לעזור לי להבין... אני מנסה לזכור, אני משחזר אירועים. אני לא מצליח להבין מה גרם לה... היא הייתה מדברת איתי על הכול, פעם בשבוע יצאנו לאכול דגים... בשבתות היינו נוסעים עם הילדים לטיולים... אף פעם לא הזכירה צוואה.

נגה: היא כתבה את זה לפני חמש שנים, כשרק גילו את המחלה. לך תדע מה היה לה בראש. היא קיבלה תרופות.

עופר: איך התרופות פעלו דווקא בכיוון שלי?

נגה: יכול להיות שהיא כעסה...

עופר: עליי?

אריק: (מתערב) נגה, איפה המסקינג-טייפ?

נגה: (מתבלבלת) מה?

אריק: מסקינג-טייפ.

(נותנת לו, אריק ממשיך לארוז)

עופר: (רודף אחריה, לא מרפה) נתקלת במקרים כאלה?

נגה: איזה מקרים?

עופר: שהורה חולה מנדה את אחד הילדים.

אריק: סליחה שאני מתערב.

עופר: אריק, תעשה לי טובה!!!

נגה: עופר, אין לי תשובה. ואני אומרת לך שוב, קח מה שאתה רוצה.

עופר: למישהו מוכרחה להיות תשובה, את חיית כאן, היית איתה.

נגה: (סוחבת קרטון החוצה, נעצרת) נכון מאוד!!! ואתה לא היית.

עופר: אל תתחילי, לא טיפלתי בה כמוך, אבל הייתי כאן.

נגה: מתי? בערב? כשהיא הלכה לישון?

עופר: מה רצית שאני אתפטר מהעבודה?

נגה: חס וחלילה, אבל אל תגיד לי הייתי כאן! לא החלפת סדינים, לא רצת אחרי אינפוזיות, לא קמת בלילות, לא הלכת לטיפולים. לא היית כאן!

עופר: באתי כשיכולתי, יש לי בית, יש לי אישה...

נגה: (קוטעת אותו) הייתה לך גם אימא.

עופר: יש לי שלושה ילדים!!!

נגה: גם שני כלבים ושפן...

עופר: אני לא עובד מעשר עד חמש.

נגה: יכולת למצוא זמן, אם אשתך הייתה מאפשרת לך.

עופר: נגה, רדי מ"אשתך", או. קיי?

נגה: היא מנצלת אותך.

עופר: אני לא מרגיש ככה. חוץ מזה מה זה עניינך?

נגה: אולי היא דוחפת אותך לחקירה המיותרת הזאת, העורכת דין שלנו?

עופר: אני לא מוכן לשמוע אף מילה על אשתי! יש לך טענות? דברי איתה. אני לא בטוח שאי פעם ניסית.

נגה: אף פעם לא הייתה לי סיבה.

עופר: אז קחי אחריות על עצמך לפני שאת מבקרת אחרים. אם יש מישהו הגון במשפחה הזאת זאת גלי.

(כאודה קטנה)

עופר: בשבועות האחרונים אימא הזכירה אותי או את הילדים?

נגה: בטח שהיא הזכירה.

עופר: באיזה הקשר??

נגה: גם את זה אני צריכה לזכור?? (כונה ללכת)

עופר: לאן את הולכת, אני מדבר איתך!!!

(היא עוצרת)

עופר: היא האשימה אותי במשהו? במחלה?
במשהו אחר?

נגה: (נעמדת מולו) אתה מרגיש אשם?

עופר: נגה על תשחקי איתי בסמנטיקה, אישה
יודעת שהיא מאוד חולה, יש לה צוואה,
ואחד הילדים לא מוזכר.

נגה: היא לא ידעה שהיא מאוד חולה...

עופר: ביקשתי ממך שתספרו לה.

נגה: תסלח לי, אני לא מקבלת ממך הוראות,
בטח לא לגבי חולים סופניים...

עופר: ממתי את מומחית כזאת? יש נוסחה
ברורה?? פורסם מחקר חדש שפספסתי??
חתיכת שרלטנית!!!

נגה: בשביל מה הייתי צריכה לספר לה?

עופר: כדי לדעת! הסתובבת כאן כמו פרופסור
עם החלוק הלכך שלך. לא נתת לילדים
שלי להיפרד ממנה. אף אחד לא העז
לעשות כוס תה בלי רשותך, להוציא

- אותה לטייל בלי רשותך, גם אני...
 הייתה לה זכות לדעת!!
- נגה:** היא לא רצתה לדעת!!!!
- אריק:** עופר, אתה יודע מה...
עופר: אריק אל תבלבל את המוח.
אריק: אל תדבר אליי ככה!
עופר: למה לא?
- אריק:** חכה עם זה אחרי החתונה. בוא לשתות.
עופר: תודה, לא צמא.
- אריק:** למה לא?? מה יש? (נוגע לו בכתפיים)
 אתה תפוס. עוד כמה שעות לא תוכל
 להזיז את הגב...
- עופר:** גם אתה בענייני רפואה?
אריק: אלטרנטיבית. בוא נשתה, אחר כך תחזור
 ותתחקר אותה כל הלילה.
עופר: פעם אחרת.
- נגה:** לנשל בן מצוואה זה לא סרטן בכבד, זה
 סרטן בנפש.
עופר: (מזנק) מה אמרת??

אריק: תשמעי, את באמת פנומן ביחסי אנוש,
(ממשיך לארוז)

(נגה שותקת)

עופר: למה התכוונת נגה?

נגה: לך תדע מה אנשים סוחבים איתם בבטן.

עופר: על מה את מדברת?

נגה: כשיש פגיעה באונות בצירי המוח,
מתעוררים הבזקים, אנשים רואים קטעי
תמונות מהעבר, שומעים קולות.

אריק: (חוזר, פותח בקבוק) רוצה בירה?

נגה: אולי היו לה זיכרונות קשים ממך,
פצעים לא סגורים. לכולנו יש, מה כל
כך מסובך?

עופר: את מדברת על משהו מסוים?

נגה: אבא שלך עזב אותה. אולי פתאום
הזיכרון הזה חזר...

עופר: (מוזנק) מה זה קשור אליי?

נגה: הוא היה האהבה הראשונה שלה, היא אף
פעם לא התגברה על זה.

עופר: תקשיבי טוב, הם פשוט לא הסתדרו והוא הלך.

נגה: אתה לא צריך להגן עליו.

עופר: נכון מאוד, בעיקר לאור העובדה שגם אבא שלך הלך.

נגה: (נבהלת) מת. ואותו היא לא אהבה.

עופר: את מבבלת אותי בכוונה. אבא שלך, אשתך, תרופות, הבזקים. את לא נותנת לי שום תשובה.

נגה: אני לא יכולה להמציא לכבודך תשובות שאין לי.

עופר: את מתחמקת ממני מאז שאימא הייתה חולה.

(נגה מפנה לו עורף)

עופר: למה את מתרחקת ממני? מה עשיתי לך? אני גידלתי אותך קיבינימט!

אריק: (חוזר לסלון) אני יוצא.

נגה: לאן?

אריק: מה זה חשוב לאן? מחכים לי.

נגה: אריק, אל תשאיר אותי עכשיו לבד.

אריק: איך לי ראש לטונים האלה.

נגה: אריק אל תלך...

אריק: *(מתכוון רגע בשניהם)* אני נכנס לארוז את חדר השינה, אבל אני נותן לכם עשר דקות לגמור את התחקיר הביטחוני הזה.

(אריק יוצא לחדר השינה)

עופר: גיבור החיל שלך, האווירה קצת מתחממת אז הוא הולך. ואגב, מתי אבא שלך הספיק למות? אם הוא באמת נפטר כמו שאת מספרת לאריק, יש לו כנראה תנאים מועדפים בבית הקברות, נתנו לו לצלצל משם. *(נהנה לראות את כניה המופתעות של נגה)* הוא ביקש לבוא לחתונה.

נגה: *(בהלם)* לא נכון!

עופר: כן נכון, תשאלי את סבתא.

נגה: מה אתה מתכוון לעשות?

עופר: אני?

נגה: הבטחת!

עופר: מה הבטחתי?

נגה: הבטחת לשמור עליי כל החיים.

עופר: כרגע אני לא רוצה לקיים שום הבטחה.

נגה: אסור לו להיות כאן! האיש הזה לא יבוא לחתונה שלי.

עופר: למה? כי אריק חושב שהוא מת? ספרי לו שטעית והוא בעצם חי, מה הבעיה?

(נגה שותקת)

עופר: איך את חיה עם כל השקרים האלה? מה את מסתירה? אילמת כמו אימא שלך...

נגה: (באיום) עופר סתום!

עופר: אם שני גברים עזבו את הבית, אולי כדאי לבדוק מי הייתה האישה.

נגה: שלושה גברים!

עופר: מה זאת אומרת שלושה?

נגה: שלושה גברים עזבו את הבית הזה!

עופר: מי זה השלישי?

נגה: אם תחטט יצאו צפרדעים.

עופר: איזה צפרדעים?

נגה: אתה לא רוצה לדעת.

תמונה 6

באותו מקום למוחרת היום. ערב.

(מכנים את הבית. אריק מעמיס רהיטים ומוציא אותם מהבית. עופר נכנס, רואה מה אריק עושה)

עופר: סליחה, זה שלך? שום כיסא לא יצא מהבית הזה עד שאני...

אריק: ערב טוב עופר, לא הקדמת???

עופר: תמיד היית חריף באופן מיוחד.

אריק: סליחה, חשבתי שגמרתם עם זה?

עופר: טעית, אנחנו רק מתחילים.

אריק: תשמע, אני הייתי קשור לאימא שלי בדיוק כמוך. אף פעם לא התעסקתי ברכוש שלה, ובצוואות שלה. היא נתנה לאחותי את כל התכשיטים עוד בחייה... אז נתנה.

עופר: (קוטע אותו) אריק, יש לי מספיק צרות עם האימא שלי, אל תעמיס עליי

את התכשיטים של אימא שלך. ואם הרכוש כל כך שולי בעיניך, איפה היית כשהשכרתם את הבית לרופא?

אריק: מה זה השכרתם? אני לא בעל הבית, לא משכיר ולא שוכר.

נגה: אני השכרת.

עופר: אתם יחד לא? או רק כשנוח לך. מאוד נוח לחשוב שבלי טיפת מאמץ אתה זוכה בבית גדול פלוס מזומנים בבנק.

אריק: תפסיק לדבר שטויות.

עופר: ואיך אתה דוהר לאמריקה! באיזה ביטחון. צדיק תמים! לא שמע, לא ראה. יורשים ונוסעים! בטח! עכשיו תוכל לשוטט בארצות הברית מחוץ לחוף, אימא שלי מפרנסת אותך!

אריק: אני לא מאמין, האימא שלכם דפקה לכם את הראש ואתה הופך אותי לאשם. מה אתה? פסיכיי? (נשבע בידו, כבר די שתוי) לא נוגע באגורה מהירושה של אימא שלך!

עופר: לא מאמין לך! פורק מעמיס פורק, זה הבית שלך?

אריק: (מצביע על נגה) זה הבית שלה.

עופר: (מתנפל עליו) כשאימא שלי הייתה חולה, כמה השתדלת, כמה כרכרת סביבה, אני קרעתי את התחת בעבודה... ואתה חגגת כאן את חופשת השחרור שלך. היו לכם שיחות מעניינות??

אריק: ברור, (שיכור וציני) אני הכתבתי לה את הצוואה!

עופר: אני לא בטוח שזה לא נכון! איך תסתדר בלי הכסף הזה באמריקה?

אריק: אתה משוגע! (לנגה) וגם לך לא חסר. חתיכת ירושה מחורבנת, אימא שלכם יושבת בשמיים, פותחת בירה, מסתכלת על שניכם ומתפוצצת מצחוק. (פוחח בקבוק בירה) תזכור טוב, אין לך שום מונופול על השיגעון, גם אני יכול להיות משוגע אם יתחשק לי. (עולה על הכורסה, מתחיל לרקוד) הנה, דבקה טורקית.

נגה: רד מהכורסה.

אריק: למה?

נגה: אני לא רוצה לריב גם איתך!

אריק: אז אל תריבי.

נגה: זה מעצבן אותי!

אריק: תתעצבני ותשלטי בעצמך.

נגה: אל תגיד לי את המשפט הזה אף פעם.

אריק: למה לא?

נגה: טיפת אגרסיה ואתה מפרפר. החיים זה לא שירה בציבור, אי אפשר לחיות ככה!

אריק: אתם מתכתשים כמו תיישים ולי אסור לפרפר? אני אפרפר כמה שיתחשק לי בכל פעם שתהיה לי הזדמנות. לא התחייבתי לעבור את החיים בדום שתיקה.

עופר: הראש מתפוצץ לי.

אריק: *(יורד מהכורסה)* קח בירה עופר, יושבים כל היום ומעלים זיכרונות, מה חשבת? שלא יתפוצץ לך? העניין שגם לי מתפוצץ הראש, ואני בכלל לא בסיפור הזה. זאת לא האימא שלי, כמו שהזקנה המשונה הזאת אומרת. אני לא שייך. *(לנגה בבת אחת)* אין לי חשק להתעסק בסבלות עכשיו, בואי נצא מפה.

(סרקסטי) הלילה עוד צעיר.

עופר: בגלל זה הקדמתי!!! אתם לא תיסעו לאמריקה. אין אמריקה עד שכולכם תעלו לדוכן העדים ותדברו תחת שבועה! הייתה פה השפעה בלתי הוגנת. יהיה משפט וכולכם תהיו שם, כל מי שהכיר את אימא שלי יהיה במשפט הזה, וזה כולל גם את אבא שלך.

אריק: (מסתכל בנגה המום. גם היא המומה מעופר) אבא שלך?... אמרת שאבא שלך נפטר.

עופר: תלוי איך מסתכלים על זה, מבחינה רוחנית הוא באמת נפטר. מבחינה פיזית הוא חי ובוועט באילת.

אריק: (מסתכל בה) רגע, אני לא הבנתי את זה, בוא נתחיל מהתחלה.

נגה: אין לי אבא אריק. לא רימיתי אותך, הוא הלך כשהייתי בת חמש. ומאז לא ראיתי או שמעתי אותו, הוא נטש... אני לא יודעת מי הוא, הוא לא יודע מי אני. בשבילי הוא מת.

אריק: למה היית צריכה להגיד שהוא נפטר?

נגה: כי בשבילי הוא מת.

אריק: אבל הוא חי.

נגה: אז הוא חי. לא התחשק לי לפתוח את הסאגה הזאת ואני לא חייבת להסתובב כל חיי עם קופת השרצים שלי...

אריק: לא יכולת להגיד, יש לי אבא, אין לי קשר איתו. לא מבין את השקר הזה. מה, הוא פסיכופת שאת מסתירה אותו? (צוחק) אני לא מאמין, את מסתירה ממני אבא, שלוש שנים. אתם כולכם נראים לי פתאום כמו איזה סרט מצויר. אני עומד לחיות איתך כל החיים, ואת מסתירה ממני, למה?

נגה: אלה החיים שלי, לא שלך.

אריק: אבל אני...

נגה: אתה מה? אני יודעת, היית רוצה להכיר אותו, להתיידד איתו. כי יש לך יחסים מופלאים עם אבא שלך, אחותך והחברים שלך מהצבא. כי למשפחה יש ערך עליון בעיניך.

אריק: נכון! למשפחה יש ערך גדול מאוד בעיניי, זה לא כל כך מסתדר עם הגנים

שלכם אבל זה לא אומר שזה חיסרון.

נגה: הוא ויתר עליוי תמורת שחרור ממזונות, מחמאה גדולה לא?? קשר עמוק. אבל אני לא חייבת להתעסק בזה.

אריק: (מוכתע מהסיפור) הפרטים לא חשובים... את מבינה שזה עניין של אמון??

(מלכה נכנסת, מבינה מה הולך פה. אריק רואה אותה, מתבלבל)

אריק: שטויות, יש אבא אין אבא. באמת מה אני נטפל לזוטות. יש עוד הפתעות לפני שאנחנו מתחתנים?

עופר: יש הרבה הפתעות, אבל אל תדאג, לא תחמיץ את החגיגה.

נגה: לאן אתה הולך?

אריק: בא לי לנוע. אפשר?

מלכה: איך העזת לסכסך ביניהם שבוע לפני החתונה, שום דבר לא קדוש בעיניך?

עופר: שום דבר! גמרנו עם הסודות והשקרים. יש לי שתי צוואות, משהו התרחש באמצע. ואני אגלה מה.

מלכה: אתה לא תגלה שום דבר, כי לא קרה שום דבר.

עופר: כולכם עשיתם קואליציה, לכולכם יש אינטרס. אם אני לא אקבל תשובות, כולנו ניפגש בבית משפט.

מלכה: יש לך זמן, לך למשפט, אתה לא מפחיד אף אחד.

עופר: (לנגה) ואני מזהיר אותך, תפסיקי לארוז את הבית.

(עופר יוצא מהבית. נגה מתארגנת ליציאה במהירות אחרי אריק. מלכה עוצרת אותה)

מלכה: לאן?

נגה: לחפש את אריק.

מלכה: אל תרוצי אחריו!! הוא כבר יחזור. עופר מדאיג אותי הרבה יותר. הוא יוצא מדעתו.

נגה: הוא מוטרף סבתא, ובצדק!!!

מלכה: תקשיבי לי טוב, סעי לאמריקה עכשיו.

נגה: מה??

מלכה: את לא יודעת מה מחכה לך... תתחתנו באמריקה.

נגה: מה את מציעה לי סבתא, לבטל את החתונה שלי?

מלכה: לא לבטל, לדחות, אחרת לא תגיעי לשום חתונה. יש לו שדים בעיניי. הוא לא יניח לך. את לא רואה מה שאני רואה.

נגה: אני לא מבטלת את החתונה שלי.

מלכה: נגה'לה, תתחתנו באמריקה, בשקט, בנחת. בסופו של דבר אתם אוהבים אחד את השני. מה זה חשוב היכן עורכים את הטקס.

נגה: לי זה חשוב, לא רוצה להתחתן באמריקה לבד, כמו שני יתומים, באיזה בית כנסת זר, בלי... שום פרצוף מוכר. זה חשוב לאריק, הוא הזמין חברים טובים מהגדוד...

מלכה: אני מזמינה לכם שני כרטיסים. אפשר לספר לאנשים שהקדימו את הלימודים... או איזה בלוף אחר...

נגה: (מתיישבת בכאב וכעס) למה אני, לפחות, לא יכולה להתחיל ברגל ימין?

מלכה: מה זה לפחות?

נגה: הנישואים של אימא היו מחורבנים, שלך היו מחורבנים. תגידי סבתא, שמת לב שכל הגברים בורחים מהבית הזה!

מלכה: מאיפה את לוקחת את זה?? הנישואים שלי היו נפלאים, וגם שלך יהיו כאלה. אף אחד לא ברח לשום מקום.

נגה: זה שקר.

מלכה: תפסיקי לנהל איתי ויכוחים על מה שהיה. את מסכנת את שיהיה, ובעיקר את הקריירה שלך. עופר עומד לך על הראש עם גרזן. את חייבת לנסוע מהר.

נגה: ואם אריק לא יסכים או לא יוכל...?

מלכה: (מתרגזת) אריק, אריק, אריק, תמצאי לך אריק אחר!!

תמונה 7

בבית. לאחר כמה שעות. לילה.

(עופר מחטט בניירת של אימא שלו, עובר מסמך
מסמך)

גלי: זאת אני...

עופר: אה... הכול בסדר?

גלי: לא בדיוק, לאן נעלמת אתמול בלילה?

עופר: לא יכולתי לישון.

גלי: למה לא הערת אותי? אני מחפשת אותך
משלוש בבוקר, איפה היית?

עופר: הסתובבתי.

גלי: והיום? איפה היית כל היום?

עופר: הייתי באילת... אין לך מושג איזו
טינופת הוא שפך אבא של נגה, אבל
לחתונה הוא יבוא...

גלי: כשביל מה? הגשת כתב התנגדות

לצוואה. תן לבית המשפט לעבוד.
 (פאזזה. הוא שקוע בפיסת נייר) ומה
 עכשיו? אתה מתכוון להמשיך לרבוץ
 בתוך המגירות כאן עד סוף ימיך?

עופר: גלי, אני מוכרח להמשיך לחפש.

גלי: מה לחפש? לא תמצא את האהבה
 האבודה של אימא שלך בבית הזה. היא
 איננה. אין עם מי לדבר. ובעצם אף פעם
 גם לא היה.

עופר: מה את אומרת???? לא הייתה אהבה
 פששש, למה? כי את אף פעם לא אהבת
 את נגה ואת אימא שלי. וכעסת עליי כל
 פעם שהלכתי לבקר!!!!

גלי: אתה לא ביקרת אותן, עשית להן
 שירותים. נגר, זגג, רואה חשבון
 ואינסטלטור. הן ניצלו אותך.

עופר: מה זה עניינך?? את ניצלת אותי. באיזו
 זכות הזעקת אותי הביתה כל פעם
 שהייתי בא הנה?

גלי: אתה מתמסר למוות שלה יותר מאשר
 לילדים שלך.

עופר: תגידי, אין לך גבולות?

גלי: לא לקחת את מיקה מהגן. שכחת אותה.

עופר: (נבהל) מתי?

גלי: אתמול.

עופר: ומה קרה? מי לקח אותה?

גלי: הגננת לקחה אותה אליה. בערב היא מצאה אותי.

עופר: (המום מעצמו) זה אף פעם לא קרה לי... אני לא יכול להתרכז, את לא רואה שגם כלילה אין לי מנוחה?

גלי: מתי אתה בא הביתה?

עופר: מה זה חשוב מתי אני בא הביתה? לא יודע!

גלי: למה אתה משתלח בי? אני לא האויב שלך.

עופר: פעם ראשונה אחרי חמש-עשרה שנה אני לוקח זמן לעצמי, מותר לי? לא נסעתי לשום מקום, לא עזבתי את הבית, אני מוכרח להיות עם עצמי... לבר עם עצמי...

גלי: קח זמן, כמה שאתה צריך... אבל אל תוציא אותי מהחיים שלך.

(אריק ונגה נכנסים, שני הזוגות עומדים רגע אחד
מול השני)

נגה: צאו מהבית שלי.

תמונה 8

הבית. ערב.

(הבית ארוז, נראה שפינו אותו לקראת עזיבה, או לקראת בואו של דייר חדש)

(נגה יושבת ליד הפסנתר, מקשקשת בקלידים)

נגה: סיפרת לאבא שלך?

אריק: השתגעתי? מה אני אגיד לו? אבא יקר, אין חתונה, אבל אנחנו נוסעים לאמריקה! יש אגמים באמריקה, יש נופים באמריקה, יש אפשרויות באמריקה, לנגה בעיקר. אז מה זה כבר חשוב אם יש חתונה או אין חתונה...

נגה: לך לדבר איתו, יש לנו כרטיסים בסטנד-ביי.

אריק: לא! לסבתא יש כרטיסים. סבתא נוסעת ללמוד ב"מאיו קליניק", סבתא אוהבת לחטט לאנשים במוח, סבתא תעשה דיפלומה, ואני גם אתחתן עם סבתא.

נגה: יש לי הרגשה מחורבנת שאם לא ניסע עכשיו, לא ניסע אף פעם.

אריק: (מחבק אותה) אנחנו ניסע! תסמכי עליי פעם?! אנחנו ניסע. אבל בדיוק כמו שתכננו.

נגה: אנחנו חייבים לנסוע עכשיו!!!

אריק: אחרי החתונה נגה. רק אחרי החתונה.

(גלי נכנסת)

אריק: איזו אורחת!!

נגה: אנחנו באמצע...

גלי: גם אני...

אריק: (מצביע על כיסא) תשתי קפה?

גלי: לא תודה.

(שתיקה)

גלי: אף אחד לא הכין את עופר לצוואה כזאת, אפילו לא השאירו לו חתיכת נייר... את מבינה שזה לא מובן מאליו ואין את מי לשאול... זה נקרא עינוי הדין...

נגה: נו?...

גלי: זאת אי ידיעה שמוציאה מהדעת!!! ואני לא מדברת על העלבון, אני כן מדברת על העלבון, תסתכלי עליו... הוא לא עובד, לא מתפקד, המשפחה שלנו מתפרקת...

נגה: אני מצטערת...

גלי: זה לא מספיק הפעם, איך היית מרגישה אם זה היה הפוך?

נגה: באת לעשות סימולציה?

גלי: זה לא נוגע לך העלבון שלו?

נגה: מאוד נוגע.

גלי: אז למה את שותקת?

נגה: מה את מצפה שאני אגיד?

גלי: את האמת...

נגה: אבל זאת האמת, זאת הצוואה.

גלי: אז תמציאי משהו... תמציאי בשבילו איזה סיפור שמתקבל על הדעת... משהו שירגיע אותו... משהו ש... אולי מסביר את הפעולה של אימא שלך...

נגה: את מבקשת ממני לשקר?

גלי: אני מבקשת ממך לשחרר את עופר מאי הודאות הזאת...

נגה: זאת לא אי ודאות, זאת ודאות מאוד ברורה, אולי לא נעימה במיוחד...

גלי: (קוטעת, יורדת עליה) לא נעימה?? זהו?? סתם לא נעימה? זאת צוואה אכזרית, לא מובנת, לא מנומקת וחסרת היגיון, שנכתבה בלי טיפת חמלה... ואת רואה אותו מתרוצץ כמו עכבר במלכודת ו...

נגה: חמלה? הוא יושב לי כבר שבועיים על הווריד ואת מדברת על חמלה?

גלי: הייתם חברים טובים שניכם...

נגה: נכון, הכי טובים... עד שאת הגעת.

גלי: אני?

נגה: עופר ואני כמעט לא נפרדנו. יצאנו יחד, בילינו יחד, בישלנו, נסענו לטיולים... הוא היה חבר, אבא, מנטור, ואז הוא עזב ואת המעט שנשאר לי ממנו את לקחת.

(פאזה פיצית)

גלי: יש לך אח אחד... בכל העולם זה מה שיש לך...

(עופר נכנס עם מזוודה גדולה, מסתכל סביבו על הבית הארוז. הבית ריק לגמרי מרהיטים)

נגה: מה זה? מה אתה עושה כאן?

אריק: (לעופר, מצביע על המזוודה) לאן אתה נוסע?

עופר: (בשלווה) אני עובר לגור כאן! מבחינה חוקית, הבית עדיין של שנינו. מרגע זה חדר השינה של אימא יהיה המשרד שלי. (סוקר את הסלון. עוד לא קולט את גלי)

גלי: עופר??

עופר: אה, טוב שאת כאן.

גלי: טוב שאני כאן?

עופר: כן, כי אני רוצה שגם את והילדים תעברו לגור כאן...

גלי: מה?

עופר: זה בית ענק, יש חצר נפלאה, הילדים אוהבים להיות כאן. אני אקשור ערסל בין העצים. נעשה ברביקיו על הדשא. מה יש, זה הבית של סבתא שלהם...

גלי: זה גדול עליי עופר, כדאי שאחד מאיתנו

יישאר שפוי. אני מצטערת. (יוצאת)

(פאוזה קטנה)

עופר: (לנגה ואריק) בכל זאת רוקנתם את הבית.

מלכה: (נכנסת כרוח) יש שני מקומות מחר על הטיסה לניו-יורק... (רואה את עופר) מה זה? מה אתה עושה כאן?

עופר: (צוחק צחוק מוזר) בורחים לפני החתונה. אלוהים איזו טלנובלה אתם שלושתכם....

(נגה שותקת)

עופר: חבל, כי אני דווקא נפגשתי עם אילת, ויש לו מתנה גדולה מאוד בשבילך. אני במקומך הייתי נשאר.

מלכה: אין שום חתונה, הם נוסעים מחר!

עופר: תהיה חתונה, אבא שלה יבוא, ועד אז אני גר כאן.

מלכה: אתה לא יכול לגור כאן עכשיו, היא כבר השכירה את הבית.

עופר: אני יכול לגור כאן, אני יכול לעבוד כאן, אני יכול לקפוץ כאן, אני יכול הכול.

(מפרק את המזוודה)

אריק: אני אחסוך לשניכם את הכאב ראש, אנחנו לא נוסעים.

מלכה: מה פירוש לא נוסעים?

אריק: זה לא הולך.

מלכה: (מחוממת) מה לא הולך?

אריק: תגידי לי, מה אנחנו? פרטיזנים שאת מבריחה מהיער? חאלס! לא מקדימים שום נסיעה, ותהיה חתונה, או קיי סבתא?

מלכה: אתם עולים מחר על המטוס!!

עופר: הם לא עולים על שום דבר, לא עכשיו, לא אחרי החתונה, אולי בכלל לא.

(פאזה קטנה)

עופר: ההתנגדות שלי לצוואה הוגשה, יש לנו הזמנה לדיון. (מראה לה נייר)

נגה: מה זה הנייר הזה?

אריק: (אריק מעיין בנייר) תאריך לדיון ראשון. נוכל לנסוע, אבל תצטרכי לחזור, ושוב לנסוע... אם לא תבואי לדיון, את לא יורשת שום דבר.

מלכה: מה אתה חושב שתוכיח?

עופר: אני אוכיח שאת השפעת על אימא שלי השפעה בלתי הוגנת.

מלכה: אני?

עופר: אני אספר בהרחבה על מערכת היחסים התלוותית בין שתיכן, על יד הברזל שלך! ועל העובדה שאימא שלי לא קנתה אפילו מברשת שיניים בלי לקבל ממך אישור. את ניהלת כאן את החיים, ואת אשמה סבתא'לה.

סבתא: אני ניהלתי כאן את החיים? למי? לולא הייתי תומכת בכם כל החיים, אימא שלך לא הייתה מחזיקה מעמד שבוע!

עופר: יש באילת בן אדם שמוכן להעיד בשבילי, הוא מוכן לספר איך אילצת את אימא לזרוק גם אותו מהבית.

(נגה מסתכלת באריק בתימהון, זאת אינפורמציה שלא הכירה)

מלכה: לאן הידרדרת, עד אילת הגעת, אל המנוול הזה שאף פעם לא סבלת... אבל זה לא מפחיד אותי. על כל שקר שלו, יש לי ארבעה סיפורים.

עופר: גם אבא שלי יעיד, אז יש לי כבר שני עדים.

מלכה: אה, אבא שלך מוכן להעיד, אז תשאל אותו בבקשה מה קרה לאימא אחרי שהוא עזב אותה לטובת אישה אחרת...

עופר: ועל זה, את לא יכולה לסלוח!

מלכה: טיפש!

עופר: ולמרות שאני הנכד שלך, אני תמיד אהיה הבן שלך!

מלכה: קופי שלו!!! ותקשיב טוב עופר, אימא שלך סבלה מספיק בחייה, אני לא אתן לך לבזות אותה אחרי מותה.

עופר: אני לא אבזה אותה, אני אבזה אותך!

מלכה: (מנסה ממקום אחר) כמה אתה צריך?

עופר: (בשוק) כמה אני צריך? כל החיים את עושה ביזנס. מצטער, אני לא עושה ביזנס עם חזירים.

מלכה: אם אתה תעז ללכת למשפט גם אני אהיה שם. אין אמת אחת.

(פאוזה)

(עופר ממשיך לפרוק את המזוודה שלו)

מלכה: (בוחנת אותו) אם אתה עובר לגור כאן, גם אני אגור כאן! גם לי יש מזוודה!
(יוצאת)

אריק: נגה או שאתם פותרים את הבלגן הזה או שאני עוזב את הבית הזה...

נגה: הלו, תתאפס על עצמך. לך למשטרה להגיש תלונה...

אריק: על מה בדיוק?

נגה: על פלישה לתחום הפרט.

אריק: לכי את. תחום הפרט הזה שייך לך, לא לי.

עופר: עד שאין לך צו קיום ירושה, הבית הזה גם שלי. תמיד רציתי שהילדים יגדלו בחיק הטבע, יהיה לנו מאוד נחמד כאן.

נגה: יהיה לי צו קיום ירושה, והבית הזה שלי, עם המשפט או בלעדיו.

(אריק יוצא, נגה מביטה בו)

עופר: (מסתובב בחדר, מחפש משהו) איפה אלבומי הילדות שלי. (מחפש בארון

הספרים) איפה אלבומי הילדות שלי. הם
היו כאן. איפה הם?

(הוא פותח באגרסיה את כל הארונות. הארונות
מלאים ניירת שמתפזרת לכל הכיוונים!!!)

עופר: (מסתכל באלבום) הנה אבא שלי ואימא
שלי. אני באמצע. (צוהל בטירוף) אני
נראה די מאושר. תסתכלי. בתמונה
אפשר לראות מה אנשים מרגישים. בואי
תסתכלי...

(נגה לא מגיבה)

(עופר ממשיך לדפדף. הוא לא מתאר את מה
שהוא רואה, אלא מוציא צהלות בלתי מובנות, שדי
מכחידות את נגה)

עופר: הנה אני על חמור! הנה אימא מנגנת
על הפסנתר... (נגה לא עונה) הנה אני...
זאת הייתה תמונה עם אימא ואבא שלי...
(המום) מי גזר את הפנים שלו?

נגה: אני.

עופר: למה?

נגה: ככה.

עופר: (מדפדף רגע באלבום, נבהל ופגוע)

אלו היו התמונות היחידות שלי, אין לי
אחרות!

נגה: גזרתי גם את התמונות של אבא שלי, מי
שהלך, הלך!

עופר: (מעיף לה סטירה, היא נופלת) מי הרשה
לך לעשות את זה?!

נגה: לך ממני!

עופר: אני מצטער... סליחה...

נגה: אין יותר שום סליחה, אתה רוצה
מלחמה? תקבל מלחמה. (היא מוציאה מן
הארון אלבום נוסף וקורעת אותו בחמת
זעם)

עופר: מה את עושה? נגה לא! אל תעשי את זה!

נגה: רצית את אלבומי הילדות, הנה הם,
עיניים, ידיים, ורגליים... (זורקת לו
חתיכות מהתמונות)

עופר: (מסתכל על הקרעים, על נגה, לא מאמין)
בואי נקרע אותי מהבית הזה! את
התמונות האלה הבאתי לך מלונדון!
(הוא קורע מהקיר) את הצלחות הבאתי
לאימא מיוון. (שובר אותן)

נגה: (נכנסת לקריזה ומתחילה לשבור יחד איתו, היא מפרקת קופסאות קרטון ומוציאה משם חפצים) הנה משחקי הילדות שלך!!

(לרגע אחד שניהם מנפצים כל מה שאפשר)

עופר: (קורע לחתיכות את השמלה של האימא)

נגה: (מנסה לעצור אותו) עופר! לא את זה! זה של אימא! תפסיק!

עופר: (קר מאוד) "קח מה שאתה רוצה" נבלה קטנה! מה את חושבת, שאם תמחקי את העבר תפתחי דף חדש? את וריאציה עלובה של האימא שלך, שותקת כמוה, מטייחת כמוה! לעולם לא תפתחי דף חדש, לא באמריקה ולא בשום מקום אחר!

(עופר נכנס לשירותים כדי למקם את המגבת שלו ומברשת השיניים. נגה רצה ונועלת אותו בפנים)

עופר: (דופק בכראות על דלת השירותים) תפתחי את הדלת נגה...

נגה: (נשענת על הדלת ובוכה עליה) אין לך מה לדפוק בדלת, אף אחד לא ישמע.

עופר: את יודעת שאני לא יכול להיות במקומות סגורים.

נגה: תתרגל. לא מתים מזה.

עופר: אני מצטער נגה. איבדתי שליטה. תני לי לצאת, אני אלך הביתה.

נגה: לא מאמינה לך. לא אכפת לך ממני, לא אכפת לך מאף אחד. כל מה שעשית בשבילי היה מנקיפות מצפון. אתה לא לוקח מה שאתה רוצה, אני חוזרת בי. כל הירושה שלי, כמו שאימא רצתה. ככה זה יהיה! עכשיו לך לבית משפט, יש לך סיבה טובה!

(הדפיקות נפסקות, משתרר שקט, כתאום מתוך השקט נשמע בכי מהשירותים, נגה מקשיבה. היא כותחת לאט את הדלת, הוא לא יוצא)

נגה: (יושבת ליד הדלת) עופר... עופר צא החוצה. (הוא לא יוצא) עופר. אני מצטערת... צא בבקשה... עופר צא... (היא נשכרת)

תמונה 9

באותו יום אחרי שעה.

אריק: (נכנס) איך מה לבנות על המשטרה.

נגה: תודה אריק.

אריק: (מבחין פתאום בבלגן, ובשקט) איזה בלגן! איפה עופר?

(נגה מצביעה על השירותים)

אריק: (מקשיב לבכי של עופר, לא מבין מה הולך פה) צריך להוציא אותו משם.

נגה: למה? סוף סוף קצת שקט.

(אריק פותח את הדלת ומוציא את עופר, עופר יוצא לאחד החדרים)

אריק: תני לו חצי מכל מה שיש!!! את לא מבינה מה עובר עליי!!!

נגה: הוא לא רוצה שום חצי!!! הוא רוצה שאימא תצא מהאדמה ותחבק אותו.

אריק: אז מה? זה פשע?? אנחנו לא יכולים לנסוע כאילו הכול בסדר... את צריכה לפתור את התסבוכת הזאת, אם הבחור הזה יקר לך.

נגה: מספיק אריק, קיבלתי את הירושה כדי שאגיע הכי רחוק שאפשר.

אריק: כמה רחוק נגה? לאן את רוצה להגיע?

נגה: הכי רחוק שאוכל.

אריק: אנחנו בעצם מדברים על כסף!

נגה: אנחנו מדברים על חמש שנים של עבודה שחורה.

אריק: את לא מתכוונת לעשות את הסטאז' כדי להציל את הילידים באפריקה!

נגה: נו אז מה?

אריק: את לא נוסעת לנתח את חסרי הישע!

נגה: מה זאת הביקורת הצדקנית הזאת? על מה אתה שופט אותי? על האמביציה שלי? על הכישרון שלי? על הפוטנציאל שיש לי?

אריק: על תאוות הבצע שלך!

נגה: סליחה...?

אריק: את צריכה סיבה מוסרית נעלה כדי לשדוד ככה בן אדם. יש לך סיבה כזאת? איך לך. את נוסעת לעשות קריירה וכסף.

נגה: ואם הייתה לי סיבה נעלה?

אריק: אולי הייתי מבין אותך.

נגה: מי מחליט מה נעלה ומה לא, אתה? כמה אני אוהבת כשלוזרים מתחסדים על חשבוני.

אריק: (בשוק ממנה) לוזרים?

נגה: לבלות עם החברים שלך בצבא... לדעת שהמשכורת שלך בטוחה, ולקרוא לזה צבא קבע, זה יותר נעלה? יותר מוסרי?

אריק: אני לפחות לא גונב מאף אחד. אני עובד קשה בשביל כל שקל שאני מרוויח, גם אם את בזה למה שאני עושה.

נגה: מי גונב?? קיבלתי את מה שמגיע לי!

אריק: מה מגיע לו? אני שואל אותך, מה מגיע לו? הבית הזה גם שלו.

נגה: כבר לא.

אריק: מוסרית, הבית גם שלו, הוא היה של אימא ואבא שלו. ואל תספרי לי מה כתוב בצוואה, אני מכיר אותה בעל פה.

נגה: הבית זה הדבר היחיד שיש לי, לא מוכרים אותו.

אריק: אז למה התכוונת כשאמרת קח מה שאתה רוצה!

נגה: (שותקת)

אריק: מה חשבת שהוא ירצה, חצי שעון קוקייה? חצי סרוויס מלפני מאתיים שנה? על מה דיברת בכלל? (פאזה קטנה) לא התכוונת למה שאמרת. לא התכוונת לתת לו שום דבר.

נגה: כשאמרתי התכוונתי לכל מילה, עכשיו אני לא רוצה לתת לו שום דבר.

אריק: אז יהיה משפט?

נגה: שיהיה.

אריק: ואמריקה?

נגה: אמריקה תחכה.

אריק: אמריקה תחכה? ואני? גם אני אחכה...

מה אני עושה בתוך כל זה...? אחרי שמונה שנים בצבא... זה מה שאת מציעה לי...? אני מסתכל עלייך אין לי במה להיאחז.

נגה: אני אוהבת אותך אריק, זה משהו להיאחז בו...

אריק: זה כבר לא מספיק. אני לא רוצה לחכות למשפטים ואני לא רוצה לחיות ככה. אני לעולם לא אחיה בשום מקום על חשבון הכאב של עופר... את רואה אותו, את רואה אותי... וממשיכה להתכצר בירושה המחורבנת הזאת... זה לא מספיק לאהוב נגה, לא מספיק... (הוא מתארגן לצאת, אולי אוסף חפצים שלו)

נגה: אריק, אתה עוזב אותי...?

אריק: אני חייב ללכת... חייב ללכת מכאן... (הוא יוצא)

תמונה 10

הבית. לילה.

עופר: (עופר זוחל על הרצפה בין הניירות. הוא מחפש משהו וממלמל) איפה זה... אני יודע שהשארית לי משהו... איפה זה...

(גלי נכנסת, הוא מסנוור אותה)

גלי: מה זה? מה זה? עופר, זה אתה...?

עופר: אני מנסה לקבל תשובה אבל היא לא עונה לי.

גלי: עופר בוא הביתה.

עופר: חכי רגע, את רואה? היא מסתכלת עליי...

גלי: מה אני אומרת לילדים? שעזבת את הבית?

עופר: היא רוצה לדבר איתי... אני מרגיש את זה...

גלי: עופר, תפסיק, אתה מפחיד אותי...

עופר: אין מה לפחד...

גלי: אם אתה לא חוזר עכשיו, לא יהיה לך לאן לחזור.

עופר: יש לך מישהו אחר?

גלי: על מה אתה מדבר?

עופר: אני שואל אם יש לך מישהו אחר...

גלי: אתה ירדת מהפסים. יש לך אישה ושלושה ילדים. אני רוצה שתיפגש עם רופא...

עופר: למה? את חולה? (מונוטוני) אל תעשי ממני משוגע, אני יודע מה אני עושה. אני יודע בדיוק מה אני עושה.

גלי: (מתקרבת אליו, מנסה לגעת בו) בוא נלך מפה. אתה בא?

עופר: לא.

(נגה נכנסת לבושה בשמלת כלה)

(גלי מדליקה את האור)

גלי: מה את עושה נגה...

נגה: (בוהה) מה...??

גלי: (מנסה לאחוז בידה ולהוביל אותה) בואי, שבי, אני אביא לך מים...

(נגה לא מתיישבת)

נגה: (מדברת כמו בהזיה) הוא אשם!! הוא אשם וזה מגיע לו!

גלי: (נותנת לה לשתות) אף אחד לא אשם או זכאי... אתם צריכים לשכוח את זה...

נגה: אימא לא רצתה להשאיר לך שום דבר. היא לא שכחה אותך, היא ויתרה עליך.

גלי: (ממש מכריחה אותה לשתות, נוגעת במצח שלה) נגה את חייבת לשתות, את בוערת... (מושיבה אותה. נגה קמה)

נגה: אתה בגדת בה, ברחת מפה לאבא שלך, ואף פעם לא חזרת! זאת הייתה המכה הכי קשה בשבילה, שנים היא חיכתה לך שתחזור.

עופר: למה היא לא קראה לי? שנים חיכיתי שהיא תקרא לי. היא אף פעם לא הצטערה עליי.

נגה: שכחת אותנו, לא באת לבקר. לא בחגים, ולא בשבתות, לא באת בכלל.

עופר: באתי. ועוד איך באתי...

נגה: לא באת.

עופר: נגה, הייתי בן שש-עשרה! הייתי ילד ורציתי להיות עם אבא שלי, זה פשע?

נגה: נשארתי הגבר היחיד בבית. היית אבא שלי...

עופר: לא הייתי אבא שלך, אני אח שלך. הייתי זקוק להורים בדיוק כמוך, ופה לא היה בית... פה היתה אישה קשה שעבדה מהבוקר עד הערב...

נגה: אבל אני הייתי! בת חמש. ואתה הבטחת לי, ונשבעת לי שתשמור עליי כל החיים, כל לילה לפני השינה נשבעת לי... פתאום הלכת...

(פאזזה קטנה)

נגה: *(נשברת)* זאת אני... בשבוע האחרון אימא ביקשה עורך דין ואני לא קראתי לו.

עופר: מה? אימא ביקשה עורך דין ואת... למה לא קראת לו?

נגה: זה היה בלילה.

עופר: *(לא מאמין)* אבל היא ביקשה עורך דין ואת... יכולת לצלצל לעורך דין, יכולת לצלצל אליי... יכולת...

נגה: זה לא יצא.

עופר: למה זה לא יצא? סבתא לא נתנה לך?

(נגה שותקת)

עופר: למה זה לא יצא? למה? היא ניסתה להגיד משהו ואת לא נתת לה! בשבוע האחרון... היא ביקשה עורך דין... אולי היא חשבה עליי, זה לא בטוח אבל יש אפשרות כזאת... אולי.

נגה: אף פעם לא נדע מה היא באמת רצתה, לא יכולתי לחפש עורך דין באמצע הלילה.

עופר: לא רצית! ידעת שיש צוואה כזאת ולא רצית לדבר עם עורך דין... (רוצה לזנק על נגה, גלי עוצרת אותו) איזה מין בן אדם את....?

גלי: (צועקת עליו) עופר היא מיובשת. אין שום משמעות למה שהיא אומרת. תעזור לי לקחת אותה אלינו...

עופר: גלי לכי הביתה!!!

נגה: (צוחקת צחוק היסטרי) בסופו של דבר אימא השיגה אותך, היא הצליחה להחזיר

אותך אליה. בזכות הצוואה המכוערת
הזאת חזרת הביתה. **אימא אהבה אותך
מאוד. אותך היא אהבה יותר...**

עופר: אהבה? אישה שנוקמת בכך שלה... לנקום
בילד... קחי את הבית שלך ותירקבי
בתוכו. אני לא רוצה אותו, אני לא רוצה
אותך. אני רוצה לשכוח אותך. (פונה
לצאת) גלי בואי, בואי נלך מכאן!!

(עופר קם, הוא יוצא. גלי לא זזה, מסתכלת בנגה)

נגה: (ממלמלת) עופר אל תלך, אל תלך...

מלכה: (שועטת פנימה) שילך!!! שיסתלק מכאן
ושלעולם לא נראה אותו. בואי נגה'לה...
את מתחילה מחדש...

גלי: מלכה... תני לי לעזור.

מלכה: עזרתם מספיק... (לנגה) בואי, צריך
להחליף את הכרטיס לאמריקה...

נגה: ועופר?

מלכה: תשכחי את עופר, את נוסעת...

נגה: ואריק...

מלכה: לא צריך אף אחד, קריירה גדולה מחכה
לך...

נגה: קריירה?? לבד?? (מתיישבת על הרצפה)
אל תלך עופר... אל תלך...

מלכה: קומי, ילדה, הכול יהיה בסדר... אני יודעת מה אני אומרת הכול יהיה בסדר. את תעשי קריירה גדולה, תהיי רופאה מפורסמת, אף אחד לא יעצור אותך, לא אח, לא בעל וגם לא אני.

(מלכה מלטפת לה את הראש וממלמלת, יהיה בסדר, הכול יהיה בסדר)

